

kar om inre andliga väsenheter eller begrepp, förbundne med hvarandra genom tankens nödvändiga lagar, och voro motsatta de realistiska systemen endast derigenom, att desses föremål i stället voro de sinnliga förnimmelserna af tingen eller något abstractum derur. Genom den kristna religionen väcktes väl medvetandet om personen; dock kvarstod medeltidens speculation på den antika ståndpunkten i detta afseende. Det andliga var fortfarande antingen ett reale eller ett blott nomen. Då Cartesius framträdde med sitt "cogito, ergo sum", hade filosofien redan lefvat i 2,200 år, visserligen derunder gjort stora eröfringar samt vunnit skatter af oförgänglig natur; men denna så nära till hands liggande tanke på ett tänkande, personligt väsen, hvilken nu förefaller oss så enkel och så tydligt gifven, som någonting i verlden; denna tanke fanns dock ännu ej. Det fordrades för densammas uppväcande ej allenast en så lång tidrymms speculativa arbete, utan äfven en särskild uppenbarelse af Gud genom Christus.

Men hvad menar man dock nu för tiden egentligen, när man talar om person och personlighet, eller hvad är det för idéer, som inneslutas i den